

ΕΚΤΑΚΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΑ?

ΣΗΜ. ΣΥΗ.

↓ Τραβούδι που μου θύηκε τίποτα θα.
Σα δίσκομο μου φαίνεται!
Αν δεν το βρείτε εγείρ μετροπυθίμο
νότε για χατόμαλα! Θα μου νείρε;

Κατίνα

27

ΕΦΗΒΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΣ

Ο ουρανός, έφηβος Αλεξανδρινός,
να φέρνει το κεφάλι του στον ύπνο,
κι όμως εμείς, τις παρακμείς οι θεατές,
πενήνιμε τις αυταίρειες, λουβές
φωτοβολιδές...

Μα είναι οι ρυτίδες της πόλης και της ζωής,
μεσοβωσμένες στην πάχνη των κυμάτων.
Μα είναι των θεμάτων κροτίδες και ρινές
που δραμματίζονται στη ραχή των πραγμάτων.

Ο ουρανός, έφηβος Αλεξανδρινός,
να μεγαυνοίχει ηδονικά τα χείλη.
Ένα κοχίλι να φέρνει τις μουσικές,
ανάκατες με εκρόπιες μελωδιές
χειροβομβιδές.

Μα είναι οι ρυτίδες της πόλης και της ζωής
θραυμένες μέσα από αυγή θεμάτων.
Μα είναι των τραυμάτων βελιδές φωσφικές
που χαρατίζονται στη Γη των Οραμάτων.

Κατερίνα Θεοδοπίδου

ΠΡΩΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ (1)

Βεσπέρικη - παίψε ται γελαις (2)

ΜΕ ΓΕΧΝΑΣ -
Ται γαιτια σου κλεισται
Ται χαιρη σφραγισται
Και χαινομαι στου δρομου.
Βεσπέρικη παιψε ται γελαις.

ΜΟΥ ΓΕΛΑΙΣ -
Το δαικρο σου ντρο
Το γηλο σου κενο
Σου του αερα.
Βεσπέρικη παιψε ναι γελαις.

ΜΕ ΠΟΝΟΙΣ -
Σκια μες στη σκιά
Σκορπαις σου τον καλο
Και χαιρομαι στου δρομου.
Βροχι και κυριακη
Γαι η εδεσε γαι παιντα
Στοι χεραι μου γαι σου.
Βεσπέρικη παιψε ται γελαις.

2 Αντιγραφα

I ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ (12)

Η ΟΔΟΣ ΜΝΣΕΝ

(Ακούγεται αίσια τρυφερός και εστιαγμένος
πώς παίζει το τραγούδι «Το παιδικάρι» -
Φωνές διακρίσιμες - στα χρόνια 65-67 -
διακρίσιμες)

- Αχ Αχ Αχ μικρά πουλί
τι φτιάξω σου οδὸ Ἑρμού;
- Ἐχασα σὶ Βεατρίκη...
- Ἴσως ναί ψάχνει
για κινυράκι καπέλο τὲ φτερά.

- Αχ Αχ Αχ μικρά πουλί
τι φτιάξω σου οἶδο ΜΝΣΕΝ;
- Ἄφησέ ἡ Βεατρίκη!
δίνε τὸν ἄεκο!
- Ἐννοῖ ὁ ποιητὴς ποῖον
τὸν Μακροχρονιστὴν!

(Αντίλη χάρισις : «Τὸ παιδικάρι τ' ὄφρα νῦν -
φάνηκε στὰ σοκάκια - κρεστὶ στὸ χέρι
κεραυνῶν - καὶ στ' ἄητο ἀναίσθητων -
Τὸ παιδικάρι τὸ παιδικάρι θυρεὶ τὸ βροῦν
στὶς ἐπιπέδων Χριστὲ καὶ Παναγίαι»))

- Αχ Αχ Αχ μικρά πουλί
τι φτιάξω σου οἶδο Γιατί;
- Δὲν ὑπάρχει Βεατρίκη
ἀν' ἔμμελε
ὅς εἶναι κ' ἔβλεπε πότε...

// Η ΒΕΑΤΡΙΚΗ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΜΗΔΕΝ //

Διονύσης Καρατζής

3. Λέω να σε δω (9)

Λέω να σε δω κάτω απ'το νερό της νύχτας
χωρίς λέξεις
όταν ακίνητη θα σπας το σώμα σου
σ'εξωτικά τοπία ωραίας αβύσσου
των ονειρών σου,
αν μπορέσω.

Θέλω να με δεις έξω απ'το βαθύ της μέρας
κοντά στ'όσπρο
όταν ολόγυμνος θα βγω στη γνώση μου
και θα μιλώ σε σένα ελπίζα θανάτου
της αγάπης μου,
αν μπορέσω.

4. τρίζει ο ήλιος στα μαλλιά σου (1)

τρίζει ο ήλιος στα μαλλιά σου
και κατεβαίνει άνεμος ως τα λόγια μου
ένα πολύ ωραίο πρωινό με πουλιά τρελά
που γυροφέρνουν εφιάλτες,
κράτησε αύριο τη χαρά μου
πως μεγαλώνω έτοιμος στα τραγούδια μου
κάθε φορά που γράφεις πρωινό αληθινά νερά
κι ως επιστρέφουμε οι νύχτες.

5. Διά-σταση (10)

και συ ανοιξιάτικα μιλάς τον άνεμο,
λες πάλι τα μοναχικά απογεύματα
που ξέρεις πώς τ'αποζητώ
Αιώνες ανθίζεις στο πλευρό του θανάτου
κι όσα που θέλω είναι αποδύ
στα όμορφα που με πονάνε.

και συ ανοιξιάτικα μιλάς τον άνεμο,
λες πάλι τα θαλασσινά σου οράματα
που ξέρω πώς σε τυραννάνε
Χορεύεις, πηγαίνεις στα πουλιά τα ωραία
κι όταν σε βλέπω είσαι εποχή
και φτάνει πια να με τραυμάζεις.

8.

τελευταία (8)

τελευταία η νύχτα έγινε πιο τρυφερή
γνωρίζει το νερό και παίζει
και βγάζει φωνούλες μουσικές,
κατεβαίνει πιο βαθειά και δέ φοβάμαι*
τ'άνθη μου μετρώ τα μόνα
και λογαριάζω τον καιρό που θέλω να σ'ανοίξω.
ανεβαίνεις τις λέξεις κάποτε και ξεκινάς
μικρή και πεινσαμένη νύχτα
φεγγάρι πικρό και μυστικό,
με πληγώνεις πιο βαθειά κι ως σ'αγαπάω*
μόνο περιμένω τ'άστρα
που ανασαίνουν σαν πουλιά και πάντα σε δροσίζουν.

9.

Ανάμνηση (5)

Σε έχω ξαναζήσει στο άρωμα ιδρωμένου τριφυλλιού
ανάμεσα στις δυο αντιμαχόμενες θάλασσές μου
κάποιο μεσημέρι μ'αναμμένες φλέβες
και πάλι το άλλο μεσημέρι με τα όρθια όνειρα
που σ'αγάπησα.
Με τα χρόνια παίρνεις πρόσωπα αρθρευτικών πεδιάδων
κι άλλοτε γίνεσαι όνομα αλμυρό, ως πούμε Ελένη.

10.

Έτσι σε ρωτώ

πάντα μου μιλάς αποκεf
κι εγώ εδώ στο όνειρο,
στ'αγαπημένα δικά μου,
πάλι και πάλι και πάλι.
Όπως ξεφεύγουν απ'το νερό τα ψάρια
και πονάνε στα όμορφα του ήλιου,
Όπως περ'απ'τον ορτζοντα βάλλει
ο άλλος ωραfος κόσμος,
έτσι σε ρωτώ για τον ουρανό και για το σώμα σου
και λιγαστεύω.

6. παίζοντας μουσική (7)

παίζοντας μουσική ανεβαίνεις λυγμός
κι όποτε μιλάω ερημώνωμαι
ως βαθείά στα μάτια σου που στέγνωσαν
και ναυαγούν σε σκέψεις.
παίζοντας μουσική ανεβαίνεις λυγμός
και δε μιλάω πια έτσι που γίνονται μαχαίρια
τ'απογευματινά κασσετόφωνα της γειτονιάς.
παίζοντας μουσική ανεβαίνεις λυγμός
κι όποτε μπαίνω στο φθινόπωρο
σ'απαριθμώ στα άγνωστα που φτάνουνε
και με κρατούν στους δρόμους.
δύσκολα τα βουνά αλητεύουν στο φως
και δε χαράζονται πιά παραμύθια και τραγούδια
τα καλοκαιρινά απογεύματα με τις ελιές.

7. τις νύχτες (6)

τις νύχτες που μυρίζουν γιασσεμί
βγαίνουν τα όνειρα με λόγια,
εσύ μισή κι ώραφα
Στα σπλάχνα μου γεννώ
μια μέρα της άνοιξης άσπρη
κι άλλη μια της καρδιάς μου μοναχή.
τις νύχτες που μυρίζουν γιασσεμί
έρχονται άναστρες αγάπες,
εγώ μικρός και αίμα
Στο σώμα μου κεντώ
εικόνες της θάλασσας πάντα
κι άλλη μια τουρανού μου μακρινή.

11.

σπ'την κρυφή ζωή του ήλιου (11)

όταν οι μέρες κατεβαίνουν χαμηλά
μερδεύεται ο ήλιος στα δέντρα και στα δάχτυλά σου
κι άλλοτε παίζει με τα χρώματα
κι άλλοτε βγάζει μια σιωπή μεγάλη,
όπως την έμαθε και κάτω στη θάλασσα
μα πιο πολύ μέσα στην καρδιά μου,
όταν οι μέρες κατεβαίνουν χαμηλά
ζεντύνεσαι εξαίσια στις πέτρες και στα όνειρά μου
κι άλλοτε είσαι ουρανός μικρός
κι άλλοτε χώμα και στιγμή πελάγουσ,
έτσι που γίνεσαι αλήθεια της άνοιξης
και σατραπή πόνου στην καρδιά μου.

12.

σε σιωπές φυτών (12)

Σε σιωπές φυτών φηλώνουν οι λέξεις μου,
γίνονται αέρας και ναυαγούν σε μάτια.
'Ό,τι κι αν πω είναι μισό και συ
κι αν μιλάω είναι που σε μισώ
γιατί πολύ σ'αγάπησα,
όπως έλεγες προχτές που άνοιγες μια πέτρα
κι ένα δρόμο στο χρόνο μου
κοιτάζοντάς με μ'ένα πολύφυλλο χαμόγελο
μιας ζωής άγνωστης και νοσταλγημένης.
Δε μπόρεσα να χαρώ τις αποστάσεις σου.

15. 11. 88

19

Διονύσης Καρατζιάς

Στο φίλο μου Μicky
Χαιρέτιέ της αγάπης

Διονύσης

προσευχές εφήβων

το πιο υγρό λάδι βρίσκεται στο σώμα σου
πιο κάτω απ' το ανοιχτό ωμέγα
που συγκρατεί παλμούς,
κοντά στην άνω τελεφα των ανεβρών,
εκεί που συγχέονται τελικά τα γράμματα
κι ανατέλλουν λόγια και φράσεις
μουσκεμένες μ' απορίες παιδικές
ή έστω προσευχές εφήβων σε θεούς νυχτερινούς.

Ελένη

κάνεις το κορμί σου φεγγάρι
κι έρχεσαι από τον Αύγουστο,
χορεύοντας τον άγιο ρυθμό
ξεκινάς τη νύχτα
Ελένη Ελένη Ελένη
το πιο πικρό ελληνικό όνομα,
μια κλειστή ελπίδα δηλ
και μια θάλασσα σφιχτή σαν πέτρα.

του αγίου Καημού του μάρτυρος

ξεκινάς απ' τον αρχαίο θάνατο
κι όλο αμορφάινεις σ' αυτό που χάνεσαι.
Δε με ρωτάς γιατί
δοκιμάζομαι
στις καθημερινές ηδονές του τέλους.
Κυφοφερίζε μιαν άνοιξη κλειστή
στη σιωπηλή επανόσταση των ματιών σου
που εκδίδει το φως κι ανατρέπει τη νύχτα.
Υποχωρώ μέχρι το σώμα σου
και έως του σιώνος.

σαν μέρα χειμωνιάτικη

ανατέλλεις με μικρές εκρήξεις
κι επιμένεις να ζητάς ωραίες θάλασσες
Περνούς βροχές από τις μέρες μας
στα γυμνά σώματα
που ταξιδεύουν στις γειτονικές ακρογιαλιές.
το προσωπό σου διηγείται ουρανούς και μολύβινη,
υπέσχεσαι πάντα τη χτεσινή χαρά
και χάνομαι χαμηλά στη λίμνη του καμμού.

την εποχή των ποταμών

εκεί ψηλά στο σώμα σου που δένεις τα νερά
γίνονται χρώματα πολλά κι ονόματα ιερά.
Τα τραγούδια των μικρών ανοξέων του κορμιού σου
δίδαξε μου απάφε
στις εξασίες ακρογιαλιές σου.
Ξέρεις πως ψηλώνω στο δύσκολο μπλε
και περνάω πιο βαθείς στα μάτια σου
κάθε φορά, την εποχή των ποταμών
και μαθαίνω λέξεις και τα σινίγματα των δέντρων.
Τρίγωννα θάλασσας σε γεωγραφούν
χτίζοντας κυκλικά τα νησιά και τα όρη σου
προς τη μεριά του ήλιου και του ξαφνικού αέρα
που με γέρνει μια στα χέρια σου
και μια στη μοναξιά μου.

περιπέτεια

περιμένεις το καλοκαίρι και το σώμα μου
για να λάμψεις,
ή αλλιώς
αντηχούν από μακριά οι πόλεις,
πανάρχαιες περιπέτειες των ματιών.

Ο πόνος ξεκινάει πάντα απ'τα ονόματα
φτάνοντας βαθείς στα απογεύματα.
Βύθισέ με λοιπόν στα μισά φεγγάρια σου.

Περιμένω το καλοκαίρι κι αγωνισώ
σαν αστραπή,
ή αλλιώς

αναστροφή

σε περασμένες βροχές αποθέτουμε τώρα
τις εικόνες μας να θαυματουργήσουν υγρές,
Τούτο το τρυφερό μάτι από την παιδική μου φωτογραφία
μόνο φοβάμαι
και το άλλο του μικρού κοριτσιού του γυμνού
μισού πίσω απ'την κουρτίνα.

στο τέλος

όλα στο τέλος είναι αγκάθι
και άσπρο.

πιο κάτω η θάλασσα
και δεν υπάρχεις πια.

